

Даніила дошълъ при врата-та на храма. „Даніиле!“ казалъ царя-тъ : обгледай , цѣлы ли сѣ печати-тъ?“—„Господарю,“ отговорилъ Даніилъ, печати-тъ сѣ цѣлы.“ Като отворили врата-та, царя-тъ погледнълъ на жертвеннѣ-тъ трапезѣ и воскликнълъ : „о Виле ! ты си великъ ! Тукъ не може да бѣде никаква лъжа!“ Даніилъ восприялъ царя , да не влиза въ храма, за да не прави новы дири на посыпанѣ-тъ пепель. „Погледи, господарю, на помоста въ храма,“ казалъ Даніилъ: „разгледай, нѣма ли да видишь нѣкаквы дири!“—„Азъ видѣх,“ отговорилъ царя-тъ: „дири отъ крака мѣжскы, женскы и дѣтскы.“ Тия дири были оставены отъ жрецы-тъ, отъ жены-тъ и отъ дѣца-та имъ. Колко и да была хитра тая лестъ обаче ся открыла. Наши тайны-тъ врата, прѣзъ които влазили жрецы-тъ съ домочадія-та си ношемъ и изѣдали всичко, что ся приносило въ жертвѣ на идола. Царя-тъ заповѣдалъ да погубятъ жрецы-тъ, като гнусны лестцы, а идола прѣдалъ Даніилу , който разрушилъ и него и храма-тъ му.

ГЛАВА ХСѢІІ.

Даніилъ въ рова на левове-тъ.

Человѣцы, които нѣматъ Богооткровенно ученіе за Вѣрж-тъ, сѣ способны да впадатъ въ странны заблужденія. Во Вавилонѣ ся намиралъ единъ голѣмъ змѣй ; народа-тъ го почиталъ за богъ. Веднажъ царя-тъ казалъ Даніилу : „за тогова бога ты не можъ каза, че не е живъ : ты самъ видишь , че той яде и пие; и така покланяй му ся.“ Даніилъ отговорилъ : „азъ ся покланямъ Господу Богу : Той е единъ Богъ живъ. Дай ми волюжъ, господарю, да убѣжъ това животно , което народа-тъ почита за бога; азъ на това нѣма да употрѣбѣжъ ни оръжіе , ни тоягъ.“ Царя-тъ му далъ позволеніе. Даніилъ взелъ смолжъ, лой и вълнжъ, сварилъ всичко това наедно и хвърлилъ го на